

112 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Vekansie 1915

De grôte vekansie was in die tijd wel een mietjie anders as tegeswoordig. Naest een daegchie naer Dordt of Gurrekom was t'r nie veul te beleve. Zô 'n raaisie mit de Fop Smit- busse wazze d'r toe nog nie- was voor ons een hêêle gebeurtenis waer we echt naer uitkeke, maor dat was 't dan ok. We mosse ons aage mor zien te vermaoke en dat deeje we aarg veul mit hengele. Geld voor een echte hengellat hadde we niet, daerom gebruikte we een lange tak die we uit een bôôm gehaald hadde. 't Vistuigchie en 't dobbertie wiere ok al op de "doe het zelf" manier gemaakt. Goeje raed was duur, want een stuksie van een stop (kurk) en een lucifer of een houtjie deur die stop en d'n dobber was klaor. Dan 't vistuigchie, daer mos moeder an te pas komme, want daer hadde we zwart gaeren voor nôôdig. Daer mosse we trouwes niet elleken dag om komme, omdat 'r voor gaeren ok geld nôôdig was. 't Haoksie mosse we wel kôôpe, want een omgeboge speld was te glad om de vissies vast te houwe. Aal mit aal kenne we zegge: "We wazze aarm en toch rijk", deurdà-je mit waainig geld toch in de gelegenighaid was om te kenne hengele. As we dat aamel voor mekaor hadde, ginge we in 't waailand mugge (vliege) vange. Die zatte in de bôôme en die noemde wij Piet Smit-mugge, want ze hadde een geel vleksie op de punt van d'r vleugels. Sleebôôte van Piet Smit hadde een gelen band in de schoorstêen mit de naam van de bôôt, daerom noemde we ze zô. Die mugge wiere dan in een dôôsie gedaen en daermee ginge we dan op stap.

We- vier jonges van zô 'n jaer of tien- ginge dan 's oches om een uur of zes deur 't waailand richting Wengerde en ok wel naer de Graef. Ieder mit zô 'n vier sneechies brôôd en zonder drinke, want we dronke as we dorst hadde uit de slôôt. Effe mit je klomp 't krôôs weg doen, je zoudoek over de klomp om 't vuil tege te houwe en we hadde weer genogt te drinke. Van leefnetjies wisse we 't bestaon nie af, daer hadde we 'n brôôdzaksie voor, waer we as we knikkerde de pikkers in bewaorde. Mit wat gras perbeerde we de gevange vissies wat fris te houwe, mor 'n lang leve was de bêêsies niet beschore. Eer dat 't haalvermiddag of 't end van de middag was, wazze ze hêemel blaauw en drôôg van de zon. Mit mekaor hadde me- grôôt en klaain- zô 'n honderd visse gevange. We zong dan 't versie: "Honderd visse gevange". As 't soms wat laeter wier as we gedocht hadde, zatte onze moeders al in de war, mor as ze ons zingende aan hoorde komme, was de angst weer gaauw over. Thuis gekomme wier de vangst tot 't klaainste vissie schôôngemaakt en deur moeders gebakke. 't Lekkerste wazze ze, as we ze waarm uit de pan op mogge ete, hoewel we niet teveul kregge, want we mosse ze mit z'n negene dêêle. Dut in tegestelling mit 't gezin van 'n kammeraodjie, waer ze thuis mor 'n klaain ploegchie hadde.

Hartelijk dank aan ok weer 'n Baanhoeker, die de acht kruisies al ruim achter de rug hêt. Zô gaondeweg hore we, dat onze stuksie uitgeknipt worde, om ze naer familie of vriende in 't buiteland of hier in Nederland te sture. 't Stuksie 111 is daer 'n vôôbeeld van en deuze week hoorde we, dat 't ok naer Californië ging. Dat hêt ons nieuwsgierig gemaakt. Daerom zouwe we graeg 's hore, waer ze zôal naer toegestuurd worde. 't Hoeve heus gêên volledige adresse te zijn. 'n Plaetsnaom of land is voor ons genogt.